

Tento názor sťažnosti uznal však nss mýlným.

V § 119 trest. zák. (zák. čl. V:1878) na Slov. platného sa stanoví, že amnestia nevzťahuje sa na vrátenie zabavených vecí, na odpustenie útrat pokračovania a pravotných trov, alebo penažitého trestu, ktorý prislúcha poškodenej strane. Z ustanovenia tejto normy je zrejmé, že s udelením amnestie na čin, ktorý je uhorským trestným zákonom za trestný čin uznaný, zaniknú — mimo následkov v tejto norme uvedených — len tie ostatné následky, ktoré na tento trestný čin uh. trestný zákon stanoví. Nie je ale možné z tejto zákonnej normy — ktorej sa sť-l' jedine dovoľáva, — vyvodiť to právne stanovisko sť-l'om vo vyšeuvedenej námietke sťažnosti zastávané, že s udelením amnestie previnilec má sa považovať za takého, ako keď by trestný čin vôbec nebol spáchal, teda že tým zanikne i fakt spáchania dotyčného trestného činu v následkoch pri posudzovaní úplnej spoľahlivosti previnilca, ktorý vyžaduje § 3 zák. čl. XXV:1899, čo podstatnú náležitosť pri udeľovaní licencie výčapnickej a vznik nedostatku ktorej slúži za dôvod k odňatiu už udelenej takejto licencie.

Č. 10.064.

Živnostenské právo. — Policejní právo trestní:
I. * Ve správním řízení trestním může odvolací stolice subsumovati skutkovou podstatu trestního činu pod jinou trestní normu, než jak učinila první stolice, pokud ovšem tento postup nezakládá reformationem in peius. II. Reformatio in peius je v policejním řízení trestním dána, odsoudí-li odvolací stolice stranu k trestu vyššímu, než stolice první, anebo k trestu, se kterým jsou spojeny následky, které nebyly spojeny s odsouzením vysloveným stolicí první.

(Nález ze dne 11. října 1932 č. 10.735.)

V ě c: Josef J. v J. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Trestním nálezem okresního úřadu v J. z 18. listopadu 1929 byl st-l odsouzen pro přestupek § 22 živn. řádu v základě § 132 lit. a) živn. řádu k pokutě v částce 500 Kč, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 50 dnů. — — —

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad podanému odvolání, pozměnil však trestní nález, neboť shledává v jednání st-li za vinu kladeném, jež prokázáno úředním šetřením, výsledkem svědků, jakož i částečným doznáním st-lovým, skutkovou podstatu přestupku § 133 lit. c) živn. řádu. Vzhledem k takto pozměněnému výroku o vině pozměnil zemský úřad současně výrok o trestu potud, že trest, na jehož výši a způsobu se ničeho nemění, opírá o trestní sankci podle ustanovení § 133 živn. řádu. — — —

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Stížnost především vytýká, že žal. úřad nebyl vůbec oprávněn sám st-le potrestati pro jiný přestupek, než jaký tvořil předmět rozhodování první

stolice, nýbrž že byl povinen, shledal-li, že nález první stolice byl vadným, napadený výměr zrušiti a naříditi, aby první stolice provedla nové šetření a event. vydala nový trestní nález. Tato námitka není důvodná.

Není pozitivního předpisu, který by vyslovoval, že by činnost druhé stolice, rozhodující o odvolání z trestního nálezu první stolice, byla čistě kasační, tedy že by druhá stolice mohla toliko buď odvolání zamítnouti nebo, shledá-li prvostupňový nález, ať již po stránce skutkové nebo po stránce právní vadným, nález zrušiti a první stolicí naříditi, aby po event. novém šetření znovu ve věci rozhodla, a který by jí přímo zakazoval, aby ve věci samé rozhodla.

Při trestním nálezu jde o výrok, že určitá skutková podstata spadá pod určitou normu, prohlašující ji za trestnou. Rozhodujíc o podaném odvolání, musí 2. stolice zkoumati, spadá-li skutková podstata, z níž 1. stolice vycházela, pod nějakou trestní normu; shledá-li, že jde o skutkovou podstatu, která vůbec není trestná, musí odvolání vyhověti a napadený trestní nález zrušiti. Z okolnosti pak, že hlavním předmětem její rozhodovací činnosti jest otázka, dopustil-li se rekurent nějakého činu, jenž je v rozporu s právním řádem a proto trestným, a má-li potrestání vůbec místa, plyne, že musí především zkoumati, jde-li vůbec o nějaký trestní čin. Takovýto trestní čin jest pak dán, vyslovuje-li nějaká norma trest na určité počínání. Subsumoval-li úřad první stolice nesprávně jednání rekurentovo pod určitou trestní normu, ačkoliv jest dána skutková podstata jiného přestupku, jde toliko o použití nesprávné normy, trestnost sama však jest zásadně dána, byť i z jiného důvodu. Ježto však tato trestnost jest hlavním předmětem sporu odvoláním na druhou stolicí vzneseného, odvoláním pak zásadně přechází v řízení správním rozhodování in toto na stolicí odvolací a platné předpisy upravující trestní řízení správní neobsahují pozitivní výjimky ze zásady této, není překážky, aby druhá stolice provedla sama subsumpci skutkové podstaty pod správnou normu a jednání rekurentovo hodnotila jako jiný přestupek, než to učinila stolice první — ovšem za předpokladu, že skutková podstata tohoto přestupku byla bezvadně zjištěna a rozhodnutí druhé stolice neobsahuje reformationem in peius.

Stížnost má však za to, že zde jde o reformationem in peius, poněvadž tvrzení nař. rozhodnutí, že se na způsobu trestu nic nemění, neodpovídá zákonu, když přestupek § 133 lit c) živn. řádu jest deliktem těžším, než přestupek §§ 22 a 132 lit. a) živn. řádu, jsa podroben přísnějšímu trestnímu předpisu (sazbě); nahraditi subsumpci 1. stolice citací jiného právního předpisu jest prý možno jen tam, kde jest táž trestní sazba (nikoliv stejně vysoký trest).

Ani zde nemá stížnost pravdu. O reformatio in peius bylo by lze jen tehdy mluvit, kdyby st-l byl býval odsouzen k trestu vyššímu, nebo kdyby odsouzení vyslovené druhou stolicí bylo spojeno s následky, které s trestem uloženým první stolicí spojeny nebyly. O takovýto případ zde však vůbec nejde. Že na přestupek § 133 lit. c) živn. řádu jest možno uložit vyšší trestní sazbu, než na přestupek §§ 22 a 132 lit. a) živn. řádu, jest bez významu, když žal. úřad in concreto této vyšší sazby nepoužil. — — — —